

La jungla sentimental

Jordi Teixidor

La jungla sentimental

Escena 6

Piccó: Déu la guardi. Anunciï'm, si és factible, a la senyoreta V.F.

Míriam: Servidora.

Piccó: Deploro la confusió i abordo els preliminars. Assabentada per lletra de la seva decisió de revelar certa informació confidencial, l'empresa a la qual sóc adscrit em delega. Disposi.

Míriam: La cita, si no m'erro, és a les dotze.

Piccó: Ho són. Senyoreta, adverteixo sense embuts que la meva presència al llindar pot desvetllar sospites. Passo?

Míriam: Penetri.

Piccó: Amb la vènia.

Míriam: Dissimuli el desori, la raspa m'ha plantat suara i tinc encara el pis per fer.

Piccó: Faré l'orni, consideri que la importància del negoci em dispensa de parar esment en foteses.

Míriam: Assegui's i atorgui'm un instant. Compareixo a l'acte amb l'abillament que cal. (*Sortint.*)
...Fa un dia esplèndid, no troba?

Piccó: Espaterrant, és cert, i per l'estació, insòlit.

Míriam (*de fora estant*): Té molta pressa, senyor... No m'ha instruït de la seva gràcia, crec.

Piccó: Frederic Piccó, a les seves ordres.

Míriam entra amb el braç estès. S'ha tret l'estrenyecaps i el davantal. Duu un negligé i el seu aspecte és lleugerament frívol. Piccó es veu obligat a besar-li la mà.

Míriam: Afalagada. Em dic Vera. Assedegat, senyor Piccó? Sense compliments.

Piccó: Un xic, no dic que no.

Míriam: Whisky? Gin?

Piccó: Whisky, gràcies.

Míriam: Glaçons?

Piccó: Un parell.

Míriam: Aigua?

Piccó: Un dit.

Míriam: *Escotx* d'importació.

Piccó: La meva marca.

Míriam: *Voilà*.

Piccó: Xin.

Míriam: Xin.

Piccó: Perfecte.

Míriam: Parlem de negocis, *caro*?

Piccó: Al gra, titina.

Míriam: Ensalivats per l'informe?

Piccó: En principi. De què va?

Míriam: Horari i ruta de l'expedició.

Piccó (*s'aixeca*): Què en sap?

Míriam: Conec un iniciat.

Piccó (*l'engrapa*): Ull viu, xaveia, no ens facis denteta que som curts de corretja i tenim la galeta fàcil.

Míriam: No es piqui, mestre.

Piccó: Escup.

Míriam: Si no aixeca els dàtils sóc muda.

Piccó: D'ençà que les femelles envaeixen el vedat laboral, ens hem d'endur els guants a la feina. Barrino que tens preu. Com te dius?

Míriam intenta bufetejar-lo. Ell l'engrapa i li torça el braç.

Piccó: Frena, mixa. T'has pronunciat pel tracte versallesc. Embeina les ungles i engega.

Míriam: Afluixa, bèstia, que em petes el rem.

Piccó: Em poses línia?

Míriam: Directa. (*S'asseu i pren un glop.*)

Piccó: Espero la comunicació.

Míriam (*es treu una nota de l'escot*): És una adreça. Avui, a dos quarts de quatre, hi haurà un tal Roche. Coneix l'horari i la ruta de l'expedició. Estarà sol. Traieu-li les ulleres, és miop com un talp i sense vidres és un pollet. Tanmateix no es cotitza. Cantarà a trompades.

Piccó ha llegit la nota i se la fica a la butxaca.

Piccó: Qui avala l'atestat?

Míriam: El subscric a títol personal. Es pren o es deixa.

Piccó: Si comptes fer-nos beure a galet, reconsidera. Podríem obrir-te un trau.

Míriam: Mantinc la dita.

Piccó: Per què ho fa? (*S'atansa a la finestra amb el got a la mà.*) Venjança? Gelos? Pistrincs?

Míriam: Estic sense feina per causa de crisi sectorial, expedient i reconversió d'empresa. Afiguri's, un modus vivendi per a tota la vida, que deien. Em cal una mà. Mal m'estigui dir-ho, sóc taquimeca, cerco feina i faig mèrits.

Piccó: Noble actitud.

Míriam: Puc esperar que parli de mi al cap de personal?

Piccó: Promès.

Míriam: Tinc possibilitats?

Piccó: Cal ostentar abnegació, constància i desinterès. Si ens fa el pes i l'operació reïx, vostè entra en nòmina.

Míriam: Per mi no quedarà.

Piccó: Llançada a les confidències, Vera, dissolgui'm un recel. Com ha captat l'onda?

Sona el telèfon a l'altra estança.

Míriam: Sorry. (*Tot sortint:*) Serveixi's més whisky, senyor Piccó.

Piccó s'aixeca. En aquest moment el quadre de la paret llisca i descobreix un nínxol; el collaret és dintre. Piccó el treu, el contempla; el quadre torna al seu lloc. Piccó prova en va d'obrir el nínxol. Finalment renuncia a moure el quadre, es fica el collar a la butxaca, obre el moble bar i Míriam torna.

Míriam: Dispensa la interrupció, Fred. Oh, fes, fes, com a casa teva.

Piccó: Li'n serveixo?

Míriam: Si et plau. (*Piccó li passa el got.*) Gràcies.

Piccó: No es mereixen. (*S'asseuen.*)

Míriam: De què parlàvem?

Piccó: Mani? Ah, sí, com ha obtingut l'informe?

Míriam: Un bon informador no descobreix les fonts.

Piccó: Discreció i prudència, qualitats preuades. (*S'aixeca.*) Senyoreta Vera, celebro l'avinentesa i m'acomio.

Míriam: Tan aviat, Fred?

Piccó: No voldria abusar.

Míriam: Repapa't, assaboreix el whisky i fem petar la claca. Aviat treballarem plegats, Fred. (*Li estira la màniga.*) De fet, ja hem establert contacte i podem cremar etapes.

Piccó: Senyoreta, sóc casat.

Míriam: Creia que els durs com vostè abominaven el matrimoni.

Piccó: Alguns en som adeptes. Tinc la muller a punt de trencar aigües.

Míriam: És novella?

Piccó: Sí.

Míriam: Que tingui una horeta ben curta.

Piccó: Agraït.

Míriam: Em durà confits?

Piccó: Paraula. (*Inicia el mutis.*)

Míriam: Ep, el violí.

Piccó (*torna*): El violí, és clar. Repeteixo.

Míriam: A reveure, i sort.

Piccó surt. Míriam l'ha acompanyat fins a la porta, tanca, va a cercar el telèfon, s'ajeu al sofà i marca.

Míriam: Papà?... Sí, com un passerell. Se l'ha empassada sencera. *Xao.*

L'escenari es queda a les fosques.

[Estrenada per la companyia La Roda, en un muntatge dirigit per Josep A. Codina, el 9 de novembre de 1975 al teatre de La Passió d'Esparreguera.]